

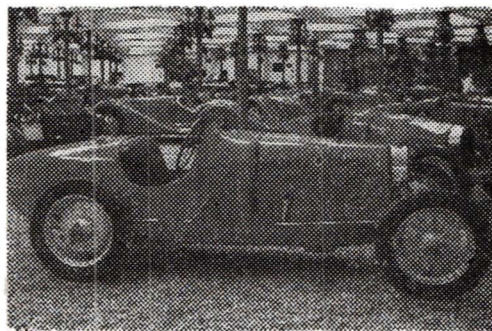
MUZEUL NAȚIONAL AL AUTOMOBILULUI DIN MULHOUSE (FRANȚA)

—Ing. MARIN NICULESCU

Cel mai prestigios muzeu al automobilului din lume și-a deschis oficial porțile la 10 iulie 1982. Deși denumirea muzeului include termenul „național”, acesta nu este un muzeu de stat. El are caracterul unei asociații de drept local, cu scop nelucrative. Asociația Muzeului Național al Automobilului din Mulhouse, constituită la 11 martie 1981, este compusă din colectivități regionale și din grupări de natură strict privată și este proprietara colecțiilor, terenului și construcțiilor. Muzeul este administrat de „Asociația pentru gestionarea Muzeului Național al Automobilului din Mulhouse”. Cele două asociații sunt legate printr-un contract de concesiune.

Muzeul este o excepție atât din punct de vedere al colecțiilor cât și al modului de prezentare. Cele 446 automobile repartizate pe 29 de suprafețe, într-o singură sală de expoziție de 17 000 metri pătrați, reprezintă o sinteză fără egal în epoca automobilului. Din cele 102 mărci diferite, 66 sunt franceze și acestea ilustrează toate epocile producției franceze, începând cu vehicolul cu aburi al lui Jacquot din 1878 și până în zilele noastre.

Colecția Bugatti constituie un unicat în lume: 112 modele din care multe

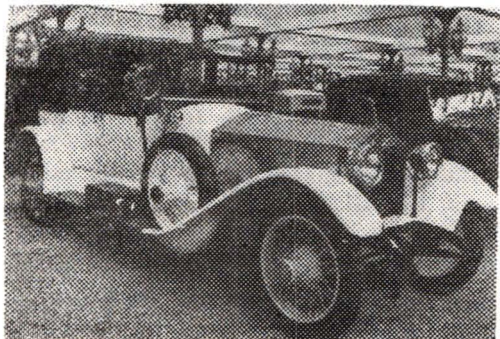
prototipuri realizate într-un singur exemplar. Dintre celelalte mărci de automobile reprezentate în muzeu, le putem aminti pe cele mai prestigioase: Daimler, Benz, De Dion Bouton, Peugeot, Renault, Rolls-Royce, Gordini, Panhard-Levassor, Ferrari, Alfa Romeo, Maseratti etc.

Cele mai vechi vehicule din muzeu sînt: Jacquot 1878, Benz Victoria 1893 și Panhard et Levassor 1893. Cele mai scumpe sînt: Bugatti 41 Royale „Coupe Napoleon” și Bugatti 41 Royale Limousine Park Ward.

Colecția muzeului reunește 30 de vehicule unice în lume și 60 de vehicule foarte rare, de la cele mai vechi la cele mai moderne, de la vehiculele lente ale sfîrșitului de sec. XIX pînă la renumitul Porche 917 K a cărui viteză maximă este 390 km/h.

Vorbind despre acest muzeu, nu putem să nu amintim pe cei care au pus de fapt bazele acestei colecții fabuloase: frații Hans și Fritz Schlumpf, industriași ai textilelor din Alsacia. Pasionați de mașini de epocă, ei au achiziționat în decurs de 20 ani mai mult de 100 din cele mai frumoase automobile din lume, gama Bugatti fiind cea mai valoroasă. În 1976 cei doi industriași au dat faliment, iar, la 8 aprilie 1981, Tribunalul Suprem din Mulhouse a autorizat vânzarea colecției către Asociația Muzeului Național al Automobilului din Mulhouse.

O contribuție esențială pentru evitarea dispersării și expatrierii colecției a avut-o Decretul Consiliului de Stat emis la 14 aprilie 1978 prin care vehiculele au

fost clasate sub titlul de „Monumente Istorice”.

Muzeul reprezintă, însă, mult mai mult pentru public. El este o adevărată școală unde vizitatorii pot descoperii secretele funcționării unui automobil. Pe o suprafață de 1 000 mp, într-un cadru modern și confortabil, vizitatorii pot acționa ei înșiși, după dorința lor, o întreagă paletă de elemente animate, care produc imagini, sunete, mișcare și efecte spectaculoase. În acest spațiu, numeroase proiecții audiovizuale ale filmelor de animație tehnică sau documentare ilustrează într-o manieră vie subiecțiile prezentate într-un confort perfect, grație unui sistem de ascultare individual. În plus, pe o suprafață deschisă, decorată cu elemente de ambianță automobilistică, publicul percepe semnificația automobilului pe planeta noastră: impactul economic, social, energetic, geografic sau ecologic și, de asemenea, prezența sa zilnică în continuă creștere în domenii distractive, culturale, artă, sport sau aventură. Nimic nu scapă de influența automobilului.

Condițiile de ședere în muzeu: auto-servire, restaurant, spațiu de joc pentru copii, telefon, infirmerie etc. s-au dezvoltat ca urmare a necesităților unei vizite de mai multe ore.

Arhivele automobilului, și în particular, depozitul arhivelor Panhard-Levassor, cele mai vechi din lume în acest domeniu, sînt în prezent accesibile cercetătorilor, în condiții foarte bune.

Muzeul Național al Automobilului din Mulhouse face parte dintr-un formidabil ansamblu de muzee tehnice: Muzeul Francez al Căilor Ferate, Muzeul Pompierilor, Muzeul Imprimeriilor pe Pinză, Muzeul Hirtiei Imprimare, Muzeul Ceramicii și cel al Energiei Electrice. Acest ansamblu care este frecventat de mai mult de un milion de vizitatori pe an prezintă particularitatea de a fi fondat numai de structuri asociative.

Rețeaua foarte eficientă de autostrăzi, căi ferate și linii aeriene, precum și poziția geografică, central europeană a orașului Mulhouse favorizează muzeul. Se poate spune că muzeul beneficiază de Mulhouse și Mulhouse de muzeu.

MĂRTURII ISTORICE LA MUZEUL DIN KOMARNO

EUGEN GLÜCK

Cu prilejul unei vizite efectuate în orașul slovac dunărean Komarno, am găsit unele elemente istorice legate de istoria poporului român.

În apropierea podului care traversează marele fluviu se găsește biserica ortodoxă (str. Steiner 32). Potrivit izvoarelor, în oraș a existat, încă din secolul al XVI-lea, o biserică ortodoxă, care însă a fost demolată în prima jumătate a secolului al XVIII-lea. Această perioadă coincide cu constituirea unei comunități ortodoxe, întărită de macedoromâni și sîrbi, care au migrat din spațiul balcanic din cauza opresiunii otomane¹. Comunitatea a supraviețuit în mediul slovaco-maghiar multă vreme. În anul 1828, încă se constatare la Komarno un număr de 256 ortodocși². Din statisticile ulterioare, în care era înregistrată și naționalitatea locuitorilor, aflăm printre ortodocși și pe români. După anul 1890, vremelnice numărul lor crește, din cauza muncitorilor care își găseau pe aici de lucru, ajungînd în 1910 la 486. În prezent, abia mai sînt cîteva familii ortodoxe în Komarno.

Puterea economică, mai ales a comercianților macedoromâni din oraș și din jur, a permis edificarea unei noi biserici, spațioase, în stilul baroc al epocii sfințită în anul 1754.³ În anul 1849, în timpul asediului cetății de către trupele habsburgice, biserica a fost incendiată, fiind refăcută în 1851. După înfăptuirea separației ierarhice dintre români și sîrbi (1864), biserica ortodoxă din Komarno a rămas sub jurisdicția patriarhiei din Carlovits, apoi a celei din Belgrad. În prezent, biserica este administrată de muzeul din Komarno, fiind restaurată pe cheltuiala statului (1972). Serviciile divine se oficiază rar, de proeți veniți de la Bratislava.⁴

Interiorul bisericii este un adevărat muzeu. Iconostasul este opera unui pictor și a unui sculptor necunoscuți, executat, după toate probabilitățile, în secolul al